

SIMONA VOTYOVÁ

MYŠÍ DÍRA

 BOURDON

MYŠÍ DÍRA

Simona Votyová

Copyright © Simona Votyová, 2021

Czech edition © Bourdon, 2021

ISBN 978-80-7611-044-1

SIMONA VOTYOVÁ

MYŠÍ DÍRA

 BOURDON

1. kapitola

JOLANA

MOŽNÁ SE TAK NARODILA, MOŽNÁ TO JE PŘECHOD

Čistila si zuby a myslela na to, že právě ode dneška by měla začít její lepší část života. Věděla jsem, že si čistí zuby dlouho a ještě dýl se pozoruje v zrcadle, takže jsem měla dostatek času prošmejdít kuchyň, jestli tam nenechala něco, co by mě zajímalo. Nic moc jsem nenašla, tak jsem se vrátila potichu do koupelny. Dívala se na svoje nateklé levé oko a dost silně o nastávajících lepších časech zapochybovala. Pořád se nedokázala smířit s tím, že by jí někdo řezal do víček skalpelem. Bála se, že po takovém zákroku bude vypadat úplně jinak a nebo ještě hůř – dostane do oka infekci. Vyplivla pastu do umyvadla a usmála se na sebe, jak to radí knihy o pozitivním myšlení, kterých přečetla snad tuny. Kdysi. Postupem času přišla na to, že život s vámi kolikrát vymete, přestože máte srdce na dlani. Nebo spíš právě proto. Oko za pár hodin splaskne.

Ostatně jako každý den posledních pár let.

Vypila teplou vodu s citronem a pak do sebe hodila kafe. Bojovala s myšlenkou, že si po ránu chvilku zacvičí, ale nakonec zasedla k počítači.

Ostatně jako každý den posledních pár let.

Jenže dneska mělo být všechno jinak. Včera oslavila narozeniny. Děvětačtyřicáté. A někde se dočetla, že

člověk se každých sedm let dostává do nové fáze. Fáze začínající v tomhle věku je prý ta nejbáječnější.

Chtěla tomu věřit. Ale moc dobře věděla, že je to samozřejmě celé blbost. Co si sám neurveš, nemáš. O tom bych vám mohla vyprávět. A taky budu.

Jolanu jsem si vybrala, protože mi bývala hodně podobná. Studená kariéristka, jejíž hlavní předností je to, že umí používat mozek a pracovat ve stresu. Výkonná jako elektrická vrtačka. Dokud se nerozbije. Což se stane každé vrtačce, když ji jenom používáte, ale už se nestaráte o její údržbu. Já už vrtačka nejsem.

Přesně za minutu má Jolana zahájit poradu a na monitoru se objevila zatím jenom její ikonka. Značně ji to rozladilo. Nerozuměla tomu, jak si mohou dovolit takhle mrhat jejím časem. Postupně a pomaličku, jako hvězdy na noční obloze, se začaly rozsvěcovat okýnka dalších členů jejího týmu.

„Copak je tak těžké připojit se včas, zvláště když se většina z vás ani nenamáhá slušně se obléct?“ vyjela bez pozdravu na mžourající kolegy ve vytahaných trikách, v nichž se určitě ještě před chvílí váleli v posteli. Na jejich obhajobu nutno podotknout, že bylo 7:05.

„Takhle vám to vyhovuje?“ zazubil se vyzábly Kosťa, stáhl si triko a na holé tělo si natáhl sako. Místo kalhot měl jen barevné seprané trenky s červenými srdíčky. Ostatní se rozesmáli. Jolana si připadala jako učitelka prvního stupně, přitom komunikovala s experty, kteří se měli vyznat v logistice. Na jejich obhajobu nutno podotknout, že většina z nich teprve nedávno dokonči-

la vysokou školu. Distančně. Až dokončí tento projekt, všechny vyhodí, zařekla se a hned se jí zlepšila nálada. V duchu si přehrávala, jak si každého z nich pozve na kobereček a vychutná si je.

„Kde je Martina?“ zeptala se a rozhodla se Kostův výstup ignorovat.

„Prodělává burn-out,“ kdosi odpověděl. Burn-out je poslední dobou děsně moderní, všimla jsem si. Zvláště u osob, které ještě donedávna dělaly téměř všechno distančně, a ještě víc u těch, co distanční zůstaly.

„To se má, že si něco takového může dovolit před schvalovacím procesem nového konceptu,“ suše podotkla a zahájila jednání, které se týkalo snížení zátěže vzniklé nárůstem dodávkových vozidel. Po dvouhodinové poradě měla na toto téma ještě několik online schůzek. Všichni včetně magistrátu čekali, že právě ona vyřeší problém zamořeného centra výfukovými zplodinami, ale zároveň se neomezí doprava. Jelikož si stanovovala vysoké cíle, věřila, že tenhle problém zvládne co nejdřív. Jejím cílem bylo stát se prezidentkou. Abychom si to ujasnili, tak nemířila zas tak vysoko, jak by se mohlo zdát. O politiku se přestala zajímat v roce chaosu, kdy pochopila, že je to fakt marný. Prezidentka spediční firmy jí bude muset stačit. Jenže poslední dobou jí přišlo marný i to. Až postoupí na kariéřním žebříčku zas o schůdek výš, co se změní? Bude mít vyšší plat. A třeba založí útulek pro psy, seniory a nebo malý černoušky. To se ještě uvidí.

Cítila tupý tlak na spáncích, který se táhl až k ušním bubínkům, jako by měla hlavu ve svěráku. Možná má

taky burn-out nebo ji brzy ochromí mrtvice. Nebo by to mohla být předzvěst menopauzy. Chtěla si vygooglit příznaky, ale místo toho najela na kalendář, aby zjistila, kolik jí ještě čeká úkolů.

Už jen jedna schůzka přes ZOOM a večere s Adamem. A ta byla osobně osobní, nikoliv distanční.

Na večere s Adamem jezdím ráda, protože se mi vždycky podaří pěkně si nacpat břicho na několik dní. A taky můžu pátrat. Musím si sice dávat pořádný pozor, aby si mě nikdo nevšiml, ale i já jsem naučená pracovat pod tlakem, jak se od mojí generace očekávalo. Ostatně od té současné se neočekává nic jiného.

Adam měl na sobě sako, ve tváři úsměv a přišel včas. To Jolaně stačilo. Vlínul jí pusku na tvář a galantně odsunul židli, aby se mohla posadit. Objednal prosecco, protože věděl, že ho má ráda. Netušil, že pravým důvodem nebyla chuť drinku, nýbrž malé množství kalorií oproti jiným alkoholickým nápojům. Jolana je kaloriemi posedlá. Když překročí množství vhodné pro její věk a váhu, což jí radí aplikace v mobilu, tak přestane jíst. Pak je nervní a unavená, ale hlavně, že má postavu jako kdysi.

„Jak ses dneska měla?“ zeptal se a opravdu poslouchal, když mu vyprávěla o nýmandech, jak nazývala své kolegy. Smál se představě polonahého Kostí tak nahlas, až rozesmál i ji. Konečně se uvolnila a něžně ho pohladila po tváři s tří denním strništěm. Dal jí pramínek za ucho a oba se tvářili děsně zamilovaně. Ne, že bych byla takový cynik, ale děsně zamilovaní opravdu nebyli.

Trochu zamilovaný, to ano. I když Jolana podstatně víc. Tak to bývá. Láska je málokdy vyrovnaná. A ten, kdo je zamilovaný víc než ten druhý, si o vyrovnanosti může nechat jenom zdát.

„Jsi krásná,” díval se jí zpříma do očí, což neměla ráda, protože pořád myslela na nateklé levé víčko a bála se, že si toho všimne. Že si všimne, jak je stará. I chytrá žena může být zároveň hloupá. Adamovi na jejím víčku, pár vráskách a jejím věku vůbec nezáleželo. Byl přesvědčený, že je to jedna z nejkrásnějších žen, jakou kdy poznal, a pořád jí to opakoval. Nevěřila mu.

Adam byl téměř dokonalý. Ale něco mu přebývalo. Manželka. A taky dvě děti.

Zavřela oči, protože na ně nechtěla myslet. Na ty dva kudrnaté chlapečky, které dneska připravila o pohádku s tatínkem. Na tu uhoněnou ženskou, která je věčně sama s dvojčaty a má všeho tak akorát po krk, jak na něj minule křičela do telefonu, když zrovna seděl u ní na posteli a masírovala mu ramena.

„Už jedu, broučku, přišla jedna víajpí pacientka po pracovní době, nemohl jsem ji odmítnout,” švitořil do telefonu a pak úplně stejně švitořil na Jolanu, že jistě chápe, ale musí mazat domů. A ona samozřejmě chápala, protože je chápající milenka, která už tehdy, když s ním flirtovala poprvé na klinice, moc dobře věděla, že je ženatý. Takže teď nebude dělat hysterické scény. Naopak se neustále utvrzovala v tom, že přesně takhle jí to vyhovuje.

„Co si dáte?” vytrhl ji číšník z vlezlých myšlenek právě včas, jinak by se v nich utopila. Rychle prolétla jídel-

ní lístek, ale už předem věděla, že si dá zase jenom salát Caesar.

Ve chvíli, kdy si objednávala, vpadla do podniku rozeřvaná rodinka. Muž zahulákal pozdrav na všechny strany, jako by přišel do putyky mezi kámoše. Na jeho obhajobu nutno dodat, že nebyl venku několik měsíců. Pracoval distančně z domova z obýváku, kde věčně pobíhala jeho řvoucí manželka a jeho řvoucí dítě. Momentálně si připadal, že má vycházku z lochu. Jeho žena si připadala zrovna tak, ale na halekání neměla čas, protože se snažila usměrnit jejich syna, který se nedal přesvědčit po dobrém, že na odrážedle do restaurace nemůže.

„Bože,“ protočila Jolana oči a zavrtěla nesouhlasně hlavou. Adam se očividně bavil a sledoval, co bude dál. Rodinka se usadila hlasitě ke stolu. Dítě několikrát převrhlo pití a pořád pištělo. Jolaně třestila hlava. Matce dítěte taky třestila hlava, ale usmívala se, protože si dnešní večer rozhodně nechtěla nechat nikým zkazit. Chtěla se konečně jednou v klidu najíst. Nic víc.

Jolana se neusmívala. Masírovala si spánky a v duchu počítala do deseti. Najednou se ale prudce vymrštila, až se pod ní překlopila židle, a rázně vyrazila k vedlejšímu stolu:

„Chtěla bych vás požádat, abyste to dítě ztišili,“ sykla na matku, která právě utírala ubrouskem vylitou limonádu.

„O to se snažím celou dobu,“ odsekla žena a úsměv jí ztuhl. Svého muže propíchla pohledem, který jasně naznačoval, ať kouká něco udělat. Muž si dnešní večer rozhodně hodlal užít, a tak všechny pochmurné myš-

lenky, které ho napadaly, přehlušoval hlasitým barytonem a vtipkováním.

„Nezlobte se, pani, Péťa po obědě nespal, tak je mrzutej, ale už bude hodnej. Že jo Péto, budeš už hodnej? Jinak si tě tady pani odnese, hi hi hi,“ zasmál se, jako by řekl nejlepší vtip světa, ale na pikosekundu ho napadlo, že únosem Péti by se ledacos vyřešilo. Dítě se na Jolanu podívalo očima plnýma úděsu a zkrivilo pusinku.

„Když vám nespí a nezvládá pobyt v restauraci, máte zůstat doma. Jak k tomu přijdou pracující lidi, kteří si chtěj dát v klidu po práci večeři?“ Na slovo pracující a práce dala obzvlášť důraz, čímž matku dítěte pořádně vytočila.

„Snad nám nebudete zakazovat chodit do restaurace jenom proto, že máme dítě?“ vyjela matka, která všeho začínala mít už tak akorát dost. Hlavně Péti. A starýho Petra taky. Chtěla jenom jídlo a klid, proboha!

„Nevychovaný dítě!“ zahřměla Jolana.

„To nemyslíte snad vážně, co si to dovolujete?“ Matka se postavila proti Jolaně a představovala si, jak jí sevře krk a bude ji škrtit tak dlouho, než zdechne. Pak všichni zmlknou a ona se nají. Co bude potom, je už jedno.

„To bych se měla spíš zeptat já vás, co si to dovolujete rušit klidný večery pracujícím lidem. Myslíte si, že jenom proto, že máte dítě, tak se všichni posaděj na zadek a budou tu poslouchat virvál?“ Jolana se nehnula ani o centimetr z místa. Adam sledoval, jak zatíná ruce v pěst, a nechápal, co se děje. Přeci by tu ženu neuhodila. Rychle vstal, aby zabránil nejhoršímu.

„Virvál tu děláte jedině tak vy!” sykla na ni matka a posadila se zpátky na svoje místo, protože kdysi cvičila jógu a naučila se ovládat.

„Jolanko, pojď si taky sednout,” Adam popadl Jolanu mírně za loket a pomalu ji odvedl ke stolu jako nějakého vyšinutého pacienta. Byl rád, že nekladla odpor. Když ji usazoval, omluvně se ještě usmál na všechny přihlížející.

„Co to do tebe vjelo?” zašeptal a stiskl jí dlaň. Takovouhle ji neznal.

„Vždyť se to nedá vydržet! Copak toho chce člověk tolik? Jediný, co jsem chtěla, je dát si v klidu večeři a pak sem přijedou tihle s takovým strašným uřvaným harantem a mám držet hubu?” vyjela na něj a na krku jí vyskočila žíla a rudé fleky, což se jí dělalo vždycky, když byla rozrušená. Pohledem šlehala k vedlejšímu stolu, kde se matka s otcem dohadovali a dítě brečelo.

„Teď se kvůli tobě hádaj,” dodal Adam.

„Kvůli mně? Snad kvůli tomu, že si neuměj vychovat svýho spratka. Každěj by měl nejradši milion dětí, ale potom je neuměj ani naučit slušnému chování a tvářej se, jak mistři světa – heč, my jsme rodinka a budem všechno okupovat, protože jsme něco víc než vy bez dětí. Vytáhneme klidně kozy všude, kde se nám zamane, protože my kojíme, víte? My matky kojíme a všichni to musíte vidět, a jestli se vám to nelíbí, tak sepíšeme petici, protože vy jste hnusný lidi, co nemaj rádi děti a nechápete jejich práva a potřeby!” Intenzita Jolanina hlasu se zvyšovala do stále vyšších ob-
rátek, až se jí podařilo přehlušit nejen dětský povyk,

ale umlčet hosty včetně personálu. Všichni jen němě zírali na příšernou hysterku, která celý výstup završila tím, že se nekontrolovatelně zhroutila na židli a hlasitě se rozplakala. Adam poklekl před ní, pozvedl jí hlavu a utřel rozmazaný mejkap ubrouskem, přestože by ji nejradši profackoval. Podal jí sklenici vody, z níž se opatrně napila. Mozek se jí začal vracet na svoje místo a teď nedokázala pochopit, že se nechala takhle unést. To přeci nebylo jejím zvykem. Elektrické vrtače začaly docházet síly.

„Promiň,” hlesla a nejradši by se propadla až k zemskému jádru, kde by se nechala uškvařit.

„Odvezu tě domů,” pohládl ji po vlasech jako pravý gentleman a celou restauraci obdaroval omluvným úsměvem, který mu oplatil i otec spratka. Matka mlčela, krájela už rozkrájený řízek a měla sto chutí se taky rozbrečet, ale místo ní to udělal její syn.

„Odpočiň si,” políbil ji na tvář a ani se nenamáhal skrývat, jak moc si přeje, aby ji měl už z krku.

„Já nejsem unavená!” chtěla na něj zařvat, chytit ho a škemrat, aby neodcházel, aby ji nenechával samotnou, aby aspoň jednu noc strávil s ní a jenom ji držel za ruku. Chtěla cítit jeho prsty ve svých vlasech, jeho teplý dech na své tváři, usínat schoulená v jeho objetí a vyprávět si třeba o tom, co vyváděli, když byli pubertáci.

Jenže on nechtěl.

To bylo na tom to nejhorší. Stačila mu kultivovaná krásná milenka, byť o něco starší, ale měl u ní jistotu, že mu nebude posílat žárlivé smsky, dokáže si sama za-

jistit servis auta a rozhodně jí nebudou tiktat biologické hodiny. A právě tohle všechno Jolana splňovala. Sice se dneska vychýlila z rovnováhy, ale její rozpoložení jistě brzy odezní. Na vině je nejspíš menopauza, měl by jí předepsat léky na srovnání hormonální hladiny. Musí se podívat do diáře, kdy má přijít na kontrolu, a tam jí navrhnout medikaci. Bavit se na rande o blížícím se přechodu by zřejmě neocenila. Zhluboka se nadechl, jak dnešnímu problému přišel na kloub, a byl na sebe náležitě hrdý. Ještě se otočil a vyslal jí vzdušný polibek a pak už zasedl do svého naleštěného bílého Audi, které denně luxoval, když stálo takový prachy.

Jolana stála u dveří a vši silou se snažila zatlačit slzy zpátky do slzných kanálek. Pokud nepočítá dnešek, naposledy brečela před devíti lety. Pamatuje si přesně kdy a proč. Měla hlavu v babiččině klíně, která jí vyprávěla pohádku o kočce Míne, co si vyplakala oči, až jí zbyly jenom prázdné důlky. Babička to s dětmi nikdy moc neuměla, ani když jim táhlo na čtyřicet a potřebovaly pořádně utišit, protože se jim sesypal život.

„Do, do, dobrý den,“ vyrušil ji tichý hlásek ze sebelítosti právě včas, protože jsem měla strach, že se zhroutl ještě před vchodem a nedostaneme se domů. A dneska jsem opravdu neměla náladu něčím se prokousávat.

„Fuj, tys mě vyděsil,“ vyjela na kluka v ušmudlané bundě s dírou na rukávu. „Co tady okouníš?“

„Za, za, zapomněl jsem si klíče,“ koktal a přešlapoval z nohy na nohu, jako by se mu chtělo čůrat. Chtělo se mu čůrat.

„Bydlíš tady v baráku, že jo?” zeptala se ho, přitom ho potkávala skoro denně u výtahu.

„Jo, jo, nad váma,” ukázal do tmavého okna svého bytu a pomyslel si, že má asi hodně špatnou paměť, když se potkávají téměř pořád.

„Hmm, tak pojď,” otevřela mu a vešla za ním do chodby. Ve výtahu mlčeli, a i když si ho absolutně nechtěla všimnout, nedalo se přehlédnout, že je totálně promrzlý. A na kalhotách má mokrý flek.

„Jak dlouho jsi tam stál?” snažila se nedívat na jeho kalhoty, ale nemohla si pomoci.

„Ne, ne, nevím, dlouho, ni, ni, nikdo nešel.”

Zajímalo ji, jestli koktá, protože mu drkotají zuby a nebo má vadu řeči.

„Proč jsi nezavolal mámě?”

„Máma, máma, má, má vypnutej mobil. Ona je v práci, v práci a tam nemůže, nemůže furt volat,” vysvětloval. Děsně ji rozčilovalo, jak se neumí vymáčkout.

„No tak si doma udělej teplej čaj,” poradila mu, když vycházela z výtahu, a už se na něj ani nepodívala.

„Já, já, nemám klíče ani od by, od by, bytu,” ještě zaslechla, když se dveře zavřely a kluk zmizel. Sakra. Zastavila se. Sakra.

„Co mi je do něj. Copak se všichni spratci světa dneska dohodli, že mě budou štvát?” brblala polohlasem, ale už mířila po schodech do dalšího patra, protože jí to prostě nedalo. Seděl na rohožce a pořád jektal zuby. Vypadal jako dítko z hororu.

„Tady soused by se tě neujal? Nebo někdo? Kdy přijde máma z práce?” spustila na něj.

„Sou, sou, soused je starej děda a ne, ne, nesnáší mě. A má, máma chodí ráno.” Byl unavený. Měl fakt blbej den. Jestli jste to nevěděli, tak i děti můžou mít blbý dny. A to on míval často. Vlastně skoro pořád.

„Cože? To tě nechá samotnýho do rána? Kolik ti je? Šest?”

„O, osm,” zvedl bojovně rozklepanou bradičku a dodal: „ne, nemusíte se o mě sta, starat, já to tu vy, vydržím.” Protože on vydrží pochopitelně všechno.

„Budeš spát na rohožce jako nějaká toulavá kočka? To těžko, kamaráde. Povim ti, co uděláme. Půjdeš teď se mnou a zkusíme tvoji mámu prostě sehnat. Malí kluci bejt sami nemůžou, na to je zákon,” pohrozila mu prstem a čekala odmlouvání, ale místo toho vstal, popadl tašku a šoural se za ní.

Přikázala mu sundat si kalhoty, hodila je do pračky a poslala ho do sprchy. Děsně se styděl. Půjčila mu svoje tepláky, který mu padaly, ale byly měkký jako deka a hrozně příjemný. Měl chuť je pořád hladit, možná taky proto, že mu chyběl jeho plyšák Čmufino, kterého si do školy radši nebral.

Posadila ho ke kuchyňskému stolu, udělala horký čaj a nakrájela mu na plátky tofu a jablko, protože nic jiného k jídlu neměla. Co to je doprdele za mámu, když ho takhle nechá? Pak se všichni diví, že jsou všude samí kriminálníci. Co jiného z těchto kluků může vyrůst? Nadávala v duchu a ani si neuvědomila, že aspoň přišla na jiné myšlenky. Kluk tiše poděkoval, pomalu žvýkal a přemýšlel, co to je za divný sýr, to bílo-hnědý. Moc

mu nechutnal, ale nedovolil by si to říct, a tak ho co nejrychleji snědl a zajedl jablkem a pak ještě pořádně zapil čajem, přestože byl ještě horký. To jsem mohla vědět, že je hladový, pokývala Jolana hlavou, ale mlčela.

„Mu, musím si u, udělat ještě úkol,” začal si vybalovat z tašky sešity a knížky.

„Ko, ko, konečně Ferda na jeden buk vy, vy, vylezl. Hnal ve, veve...” slabikoval z Honzíkovy cesty. Nemohla uvěřit tomu, že dnešní děti mají pořád Honzíkovu cestu, jako měla ona. To se pak nedá divit, že jsou zakrnělý, když se učí číst příběhy, které v téhle době už nedávají smysl.

„Ve, ve, veve...”

„Veverku! Hnal veverku, proboha!” vykřikla na něj a měla sto chutí vyrvat mu knížku a praštit ho s ní do hlavy. Copak se tohle dá vydržet?

„Veve, veverku,” zopakoval. Posadila se proti němu a unaveně si položila hlavu do dlaní. To se mi snad zdá, za co mě ten nahoře trestá? Povzdechla a podívala se na něj. Stále se snažil číst, přestože mu to vůbec nešlo a sotva mu bylo rozumět. Snažil se, i když tvrdnul u cizí ženský a jeho máma byla bůhvíkdě. Nevzdával to. A neřňukal. Ocenila to. Bojovníky uznávala.

„Už ti to jde líp,” poklepala mu po rameni a on se na ni široce usmál, jako by věděl, že pochvalami šetří. Úplně ji to odzbrojilo. Upřímný úsměv neviděla léta. Všichni se jenom přetvařovali včetně Adama, aspoň o tom byla přesvědčená. Nevěřila lidem, co se pořád smějí, měla za to, že terčem jejich posměchu je ona.

Což byl většinou nesmysl. Samozřejmě se taky dokázala smát, ale humor musel mít pádný důvod. Potřebovala mít na všechno argumenty.

„Jak se vlastně jmenuješ?”

„E, Exl,” odpověděl.

„Exl? Myslíš Axel jako Axl Rose?” Možná byste neřekli do takové osoby jako Jolana, že bude vědět, kdo je Axl Rose, ale to byste se mýlili. Jolana taky bývala holka a na Guns N' Roses vyrostla. Ještě doteď si pamatuje jejich hit Don't cry nazpaměť, protože když něco dělá, tak pořádně, a vždycky měla potřebu být první. Nikdo jiný z jejich spolužáků všechny písničky v perfektní angličtině tenkrát rozhodně neovládal.

„Jo, jo, prej teda, jo,” podíval se na ni, protože původ jeho jména málokdo pochopil. Když už, tak si všichni mysleli, že to má něco společného s exnutím. Exl – exnul. Ha ha ha. Axel se tvářil, že je vůči všem nadávkám imunní a jenom mlčel. Mlčel taky proto, že když promluvil, zase se všichni smáli. Nevěřil lidem, kteří se pořád smějí, měl za to, že terčem jejich posměchu je on. Což bývala často pravda.

„Tvoje máma je asi hipísačka, co?” neodpustila si. Axel nepochopil, o čem mluví, ani že to byl výsměch.

„Ne, ne, zdra, zdra, zdravotní sestra.”

„Takže se stará o cizí a tebe nechává samotného?” Nemohla si pomoci. Věděla, že by takové věci malému klukovi říkat neměla, ale celá situace ji rozčilovala a netušila, co si počít. Navíc s dětmi neměla absolutně žádnou zkušenost. Nevěděla, jestli na ně šišlat nebo se s nimi bavit jako s dospělými.

„U, u, utírá dědkům pr, prdel,“ zopakoval větu, kterou si pamatoval, že matka dřív říkala.

„Jo tak. Zkusíme jí teda zavolat?“

„Má, mám, mobil, mo, mobil, vy, vybitej.“

„Ježišmarja, nabíječku máš?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou a podával jí starý křáp, jako by mu mohla vdýchnout nový život.

„Ten máma dostala od samotnýho Axla někdy v osmdesátým, ne?“ ušklíbala se, ale zároveň jí projelo hlavou, že v té době mobily ani neexistovaly a že je hnusná, když se baví s koktajícím osamělým chlapcem tímhle způsobem. Určitě toho už beztak musí snášet dost od dětí. Děti jsou zlí hajzlíci a jen co vidí slabší článek, neváhají do něj kopnout, tím si byla jistá. Sledoval ji obrovskými smutnými očima a měl co dělat, aby udržel víčka při životě.

„Uděláme to takhle – půjdeš si vyčistit zuby, dám ti nověj kartáček. Nechám tě tu spát a mámě napíšu vzkaz na dveře, že jsi tady. Pokusím se jí dovolat do nemocnice, to zas nebude taková potíže někde ji najít. Ale jak to chápu, přijet by stejně hned nemohla, tak tu jednu noc vydržíš, dobře?“ rozhodla. Jolana si věděla vždycky rady. Kluk jen pokýval hlavou a jako naprogramovaný stroj udělal všechno, co mu nakázala. Ustlala mu na gauči a chvíli nad ním postávala.

„Chceš něco na dobrou noc přečíst?“ Nechtělo se jí. Chtělo se jí brečet. Nad sebou. Nad tímhle smutným klukem. Nad tím, že děti vůbec neměla ráda. Nad tím, že děti neměla. Kdyby je měla, tak by jim určitě četla. Protože čtením se vyvíjí slovní zásoba. Možná by kluk

nekoktal, kdyby mu jeho máma četla. Popadla Honzíkovu cestu, poněvadž žádnou dětskou literaturu nevlastnila, a dala se do čtení. Kluk nemohl dlouho usnout a stále se převaloval, ale ani neceknul. Přečetla skoro všechny kapitoly. Zkontrolovala, jestli už spí a není odkopaný. Zabalila ho do přikrývky až ke krku. Pohládila ho po vlasech. Nemohla si pomoci, ale musela to udělat, sama netušila proč.

Přes slzy neviděla ani na cestu do koupelny. Nalila si vodu a hodila do sebe rovnou dva lexauriny.

Usnula neklidným bezesným spánkem.

A já odešla zas jinam.